

Ressò

novembre 21

RE, el buit i l'abisme

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Nou curs, nou temari... antic

El títol no és una contradicció. Amb tot el que ens ha passat, enguany encetem el temari de l'any passat. No volíem desaprofitar un text tan ben fet. Amb el títol "L'harmonia de la teva vida" la germana Conxa Adell, benedictina, ens presenta un text espiritual –es nota la vessant contemplativa que li és pròpia– i realista alhora. El fil conductor serà la música. Saber copsar la "música de Déu" em deia fa uns anys un jesuïta savi. "Aquest hauria de ser l'objectiu fonamental de tot cristià" em deia.

La germana Adell comença parlant-nos del soroll (cap 1) i del do (cap 2). Aquest soroll que ens envolta arreu i del que sembla que no ens en podem escapar. Soroll que és caos i, a voltes, desolació però que també és una oportunitat. "Déu només pot crear des del caos" ens diu la germana. I també: "creus, segur, que la teva vida és un caos? Perfecte... Si tinguessis la vida sota control i tot et sortís rodó no necessaries Déu, tu series el teu propi Déu". Potser això és el que el món ens vol fer creure. Aquesta frase m'ha fet pensar en el fragment de l'evangeli del publicà i el fariseu (Cf Lluc 10, 25-37) Tant un com l'altre pregunten Déu però, quina diferència! El fariseu ho fa des de l'autosuficiència –no necessita Déu, ja es té a ell mateix– mentre que el publicà ho fa des de la pobresa. Lluc acaba el fragment amb una frase lapidària: "aquell (el publicà) plagué Déu mentre l'altre no..."

Pel que fa al do (de Déu), hi ha un do major (nota musical) i un menor. El do major és la vida, el menor és –en paraules de l'autora– "la traça que tenim en complicar les coses". Però el que Déu ens regala primer és la llum. "La llum és néixer de nou" diu la germana. Nicodem ho va captar. I nosaltres?

Xavier Moretó, Consiliari de Vida Creixent de Barcelona

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona - Tel. 93 412 21 20
www.vidacreixent.org
Secretaria:
Tardes, dilluns i dimecres de 17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada:
RE, el buit i l'abisme

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Vida Creixent a Parets del Vallès

Desde primeros de octubre tenemos un nuevo grupo de **Vida Creixent** en Parets, y por el número de personas que se están interesando, seguramente serán **dos**.

Al mismo tiempo, un grupo de la Parroquia que ya hace unos 30 años que se reúnen: "**El grup Estel**", ha decidido adoptar los libros de Vida Creixent para sus reuniones.

Deseamos que ese nuevo camino que emprendemos, nos ayude a profundizar en nuestra vida cristiana y a crecer en el camino de la oración, para acercarnos más a Aquel que amamos.

Como dice san Pablo: «... Por eso no nos desanimamos. Pues aunque por fuera nos vamos deteriorando, por dentro nos renovamos día a día» (2ª cor 4,16)

Sor Marta Ruiz (teatina)

Espai de reflexió i pregària

Pregaria a l'Esperit Sant

Abans de concloure la celebració es pot resar la pregària a l'Esperit Sant que s'utilitzarà durant el procés sinodal.

Som aquí, Esperit Sant,
reunits en el vostre nom.

Vós que sou el nostre veritable conseller:
veniu a nosaltres,
doneu-nos suport,
entreu als nostres cors.

Ensenyeu-nos el camí,
mostreu-nos com assolir la meta.

Impediu que perdem el rumb
com a persones dèbils i pecadores.

No permeteu que
la ignorància ens porti per falsos camins.

Concediu-nos el do del discerniment,
perquè no deixem que les nostres es guiïn
per perjudicis i falses consideracions.

Conduïu-nos a la unitat en Vós,
perquè no ens desviem del camí
de la veritat i la justícia,
sinó que en el nostre pelegrinatge terrenal ens esforcem
per assolir la vida eterna.

Us ho demanem a Vós,
que obreu en tot temps i lloc,
en comunió amb el pare i el Fill
pels segles dels segles. Amén.

(Subsidi preparat per la Comissió Episcopal per a la Litúrgia de la CEE)

Espai de reflexió i pregària

Aturar-se Cicle B. Això s'acaba...

...però tot torna a començar. Tot l'univers és el trampolí per a l'eternitat. La mort, més ben dit, el traspàs, les darreries de la figura d'aquest món, el judici final (posar les coses al seu lloc)... són l'alliberament del món actual. L'univers serà transfigurat, transformat. Ara tot l'univers creat gemega – diu sant Pau – i sofreix dolors com la mare quan infanta. Ja som salvats, però dins una esperança.

Ara, ningú no espera allò que veu; si ja ho veiés, com ho esperaria? Així doncs, si esperem allò que encara no veiem, ens toca viure fermes en l'esperança. El final de l'esperança serà la possessió del Bé suprem. Aquest podria ser, en síntesi, el resum d'allò que ens mostra la fe. Els científics, en el seu camp, que diguin la seva.

El llenguatge de Marc usa els termes propis de la literatura oriental on són presents les imatges fantasioses amb una coloració viva. Surten en l'escenari elements catastròfics i terrorífics: el sol s'enfosquirà, les estrelles aniran caient del cel.

Aquesta descripció és tan sols com un marc en torn del fet principal: la vinguda de Jesús a tots els qui han estat fidels a la prova en els dies difícils. La descripció subratlla el triomf del Senyor. La qual cosa avui, en les circumstàncies actuals de la història, és objecte de dubte i, fins i tot, és brutalment negat.

Pel que fa al dia i l'hora, ningú no en sap res, segons el Mestre. El problema no és ni "com" ni "quan"; interessa estar preparats. El creient sap que tot té signe, tot és anunci del qui ha de venir, Jesús.

En cada fet et jugues el teu futur.

Mn. Pere Arribas -diaca

Espai de reflexió i pregària

Salm 2. Per què s'avaloten les nacions?

Tu també ets fill de Déu!:

Les paraules del pare al seu Fill estimat s'adrecen també a tots els qui, havent estat incorporats a Crist pel baptisme, som fills en el Fill. Per la fe, la victòria del Messies sobre tots els poders del mal, del pecat i de la injustícia esdevé victòria nostra.

1 Per què s'avaloten les nacions,
i els pobles es conjuren en va?

2 Els reis prenen les armes,
conspiren alhora els sobirans
contra el Senyor i el seu Ungit:

3 «Trenquem els seus lligams!
Traguem-nos el seu jou!»

4 Però se'n riu el qui té el tron al cel,
el Senyor els veu i se'n burla.

5 Aleshores els parla indignat,
el seu enuig els desconcerta:

6 «Jo mateix he consagrat el meu rei
a Sió, la meva muntanya santa.»

7 Ara proclamo el decret del Senyor.
Ell m'ha dit: «Tu ets el meu fill;
avui jo t'he engendrat.

8 Demana-m'ho, i et daré els pobles per herència,
posseiràs el món d'un cap a l'altre.

9 Els destrossaràs amb una vara de ferro,
els esmicolaràs com un gerro de terrissa.»

10 Per tant, reis, tingueu seny;
repenseu-vos-hi, governants de la terra.

11 Respecteu el Senyor, sotmeteu-vos-hi,
veniu tremolosos a fer-li homenatge,

12 no fos cas que s'irrités i anéssiu a la desfeta
si de sobte s'inflamava el seu enuig.
Feliços els qui en ell es refugien!

XXXVII Assemblea Diocesana

El dissabte 16 d'octubre de 2021, a les 10,15 Mn Xavier Morató, com a rector de la Parròquia de Sant Ignasi, presideix la pregària inicial que ens convida a començar l'Assemblea acompanyats amb l'Esperit de Déu.

La vice-coordinadora diocesana Dolors Coscojuela ens dóna la benvinguda i ens anima a seguir les petjades del nostre estimat Sergi Òliva que, després d'una dolorosa malaltia, ha anat a la casa del Pare.

Àngels Fàbregues, secretària, llegeix la memòria del curs 2020-2021 en la que es destaquen les moltes dificultats que hi ha hagut a causa de la pandèmia.

Es proposa per Coordinadora Diocesana de Barcelona M. Dolors Coscojuela i Alguer que és acceptada per unanimitat.

Mn. Pere Arribas presenta l'estat de comptes. En aquest exercici els ingressos han estat 10.588,60 i les despeses 10.903,73 per tant tenim un dèficit de 315,13 euros per començar el nou curs.

Conxa Adell, monja benedictina, autora del temari L'HARMONIA DE LA TEVA VIDA ens en fa la presentació. A través de les notes musicals i els dies de la creació ens ofereix una bona reflexió per a les nostres trobades de grup.

Després d'un breu descans celebrem l'Eucaristia presidida per Mn. Xavier Morató i donem per finalitzada l'Assemblea.

Conte sobre les actituds

Hi havia una vegada una noia que no podia suportar la seva sogra. Un dia va anar a buscar una remeiera per que li donés algun verí per tal de matar aquella sogra insuportable. La remeiera, que la coneixia bé, tant a ella com a la sogra, li va donar un “remei” i li va aconsellar que, per tal de no despertar sospites, n’hi donés una mica cada dia i, entretant, tractés la seva sogra amb tot l’afecte de què fos capaç, i que el “remei” ja aniria fent el seu efecte. Al cap de dues setmanes, la noia va anar a veure la remeiera per demanar-li si hi havia algun antídoto per la seva sogra, ja que les coses havien canviat radicalment. Ara ja no volia

que la sogra es morís. Amb el canvi de tracte totes dues havien après a conviure i estimar-se. La remeiera la va tranquil·litzar dient-li que allò que es prenia la sogra no li feia cap mal i que el veritable remei ja l’havien trobat.

***El Cristo interior*, Javier Melloni, Editorial Herder, Barcelona, 2020**

De entre los varios libros, comprados o regalados, que este verano he leído, ahora compartiré este con vosotras y vosotros.

Primero las características materiales: tiene 150 páginas, es casi de tamaño bolsillo, la tipografía es clara y la letra tiene un tamaño cómodo... fácil de manejar y, no solo fácil de leer también, sino grato y provechoso en su contenido.

Ahora el autor: Javier Melloni, es jesuita de ya amplia trayectoria en enseñanza y comunicación, vive actualmente en Manresa y, desde

allí, ora, reflexiona, comparte palabras, escritos... Y es autor de varias publicaciones.

El libro, se estructura en cuatro partes y un epílogo. Cada parte desarrolla un tema en varios capítulos (pequeños, de 4 a 6 páginas). La ruta hacia ese Cristo interior la van marcando las palabras: Horizonte. Camino. Vaciamiento. Gestación. Y los capítulos vienen iluminados con frases del Evangelio, la mayoría dichas por Jesús o referidas a él. Y el epílogo nos recuerda que: "La realidad es Cristo".

La brevedad del libro podría facilitar la lectura seguida, casi de un tirón. Yo os diré cómo lo he hecho. Con el sosiego del verano a mi disposición, he leído despacio, reflexionando capítulo por capítulo, durante casi un mes. Hecho así me ayudaba a enfocar el día a día.

Del contenido del libro no comentaré más, todo lo que podría decir está mejor dicho en sus páginas. Leedlo. Ahí está todo. Pero..., me voy a permitir señalar, debido a la impresión que en su día me produjo, el capítulo 2 de la cuarta parte: "Mujer, ¿por qué lloras?... No me retengas". En estos largos meses de comunicaciones no presenciales, de despedidas dolorosas, del duelo diario sobre los porcentajes de contagios, de haber llorado, muchas veces en solitario, por amigas y amigos..., me ha ayudado el enfoque de este texto de escasas cuatro páginas.

"Es necesario concluir bien los duelos"... "Hay que dejarse tomar por los efectos de la resurrección y que nos vayan abriendo a realidades inéditas que ya están ahí pero que no sabemos ver"... "Soltamos pero seguimos aferrados. El amor con el que nos damos es el mismo con el que retenemos"... "señales en el camino que indican una dirección a seguir para adentrarnos en un Misterio siempre mayor"

Y me detengo. Estos son algunos de los muchos subrayados con los que he hecho mío este libro. Tal vez otras personas, según el día y el estado de cada una, tengan otros. No importa, todo es de provecho. Os deseo que acojáis este libro. Que lo interioricéis.

Un abrazo y hasta la próxima.

María Jesús Ramos Narro

Quan encara és fosc

Quan em llevo encara és fosc. El despertador em recorda el que el vespre abans tenia molt clar. Em vull llevar d'hora. El Crist de la nostra església sembla que ens abraci i ens beneeixi. M'agrada especialment d'hora al matí, o tard al vespre a l'hivern quan tot és fosc, i el focus il·lumina amb llum càlida només la imatge del Crist a la creu, just al mig del finestral que dona a la muntanya.

Arribo i m'assec, a vegades desperta i a vegades amb el cap espès. Entren altres germanes, entrem, sortim. A vegades el miro, a vegades ni recordo que hi és. Dies sencers i temporades llargues la imatge no és més que una part de l'edifici que ja no veig, de tan donat per sabut. Amb presses, amb preocupacions, contenta, quan m'equivoco, quan tot ho veig negre, quan és fàcil reconèixer la presència de l'amor a cada pas i quan costa tant... passi el que passi, el Crist hi és, sempre, i ens beneeix.

La vida de Déu sempre comença amb una benedicció. El Gènesi explica que Déu crea el món i el beneeix, beneeix sempre. Veu que tota l'obra de les seves mans és bona i bonica, i quan es tracta de la persona humana, i la creació s'ha acabat, reconeix que és "molt bona" (Gn 1,31).

Una benedicció està al principi de la creació de Déu. Una benedicció que esdevé nova vida en la natura, en la creació. Una benedicció que a nosaltres, però, no se'ns imposa, només se'ns regala i se'ns proposa.

Miro el Crist. Encara és fosc però Ell, il·luminat, ens abraça. La creació de Déu comença i recomença, a cada instant, amb la seva constant i infinita benedicció. Nosaltres en som cocreadors cada vegada que, enmig de tot, la reconeixem, l'acollim i la compartim.

Maria del Mar Albajar. Des De Sant Benet

Sant del mes de novembre

Santa Caterina d'Alexandria, verge i màrtir (283 -303)

Celebració el 25 de novembre

Caterina (Pura, immaculada) nascuda al 283 en el si d'una família noble i efectivament tal com podem intuir a la ciutat egípcia d'Alexandria, segons la tradició, es va convertir ella mateixa al cristianisme, aquesta jove valenta i de gran intel·ligència va encaterinar la mateixa dona de l'emperador Majenci, cosa que no li va fer gens de gràcia, al seu marit. Parlava coses admirables, però va guardar secret, com els altres cristians, sobre la seva religió. Solia fer amb escorces d'arbres joguines, que regalava a nens pobres. Quan va créixer, va escriure molt en taules i pergamins i donava els escrits a altres joves. Va estudiar filosofia i es va fer una dona culta, li van ser enviats homes savis perquè l'apartessin de la fe cristiana; però ella els va confondre a tots. Va ser empresonada, assotada amb escorpins i llançada a les bèsties ferotges. La tradició ens parla de rodes amb ganivetes que es van trencar amb el contacte amb la santa, encara que finalment la van acabar decapitant. Fou molt popular a l'edat mitjana, i el seu culte té un important punt de referència en el monestir que es troba del peu de la muntanya del Sinaí, molt apreciada pels pelegrins de terra santa on es va descobrir el seu cos intacte. És una verge màrtir invocada contra la mort sobtada.

Jordi Cortina

Agenda 2021-22

Desembre '21

Dijous 2 : Reunió d'animadors A les 17:00 h de la tarda a València 244, 1 (Auditori J. Maragall)

TEMA IV. MI, AQUEST EGOISME TAN MEU.

Gener '22

Dijous 20: Reunió d'animadors A les 17:00 h de la tarda a València 244, 1 (Auditori J. Maragall)

TEMA V. FA, SÓC EL QUE FAIG.

Febrer '22

Dijous 10: Reunió d'animadors A les 17:00 h de la tarda a València 244, 1 (Auditori J. Maragall)

TEMA VI. SOL, LA SOLEDAT I LA LLUM.

TEMARI DEL CURS 2021-2022, “L’harmonia de la teva vida”
de Conxa Adell i Cardellach, monja benedictina monestir de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona.

Com a complement de lectura, recomenem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé: Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, de Sant Lluç, any litúrgic C i “Què em diu l’Evangelí”. El seu preu és de 10 euros cadascun i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta els dilluns i els dimecres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1r,2a, esq.- Barcelona – 08011.

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN